

[Morten Lange.]

hed, decentralisering og ikke mindst i sit demokratiske indhold må siges at kunne stå som en norm for, hvorledes den højere uddannelse fungerer, når den er bedst organiseret.

Kjær Rasmussen: Det er værd at bemærke, at væsentlige dele af det foreliggende forslag må anses for at være uden for debat i dette forum. Ministeren har allerede meddelt de studerende, at disse dele af lovforslaget er afgjort i regeringen og ikke kan ændres. Dette er symptomatisk for både dette forslag og de forskellige universiteters krampagtige forsøg på at indkapsle oprøret mod de feudale tilstande på uddannelsesinstitutionerne. Man har ved forskellige spørreklausuler, indirekte valg, uklare bemærkninger og forhåndsbeslutninger sikret, at de højere uddannelsesinstitutioner endnu nogle år vil være i det bestående samfunds tjeneste. Men netop de senere års hektiske og — som i dette tilfælde — ikke særlig gennemtænkte forsøg på at give en lille smule efter i et forsøg på at opfange de grupper, som kræver indflydelse på deres arbejdsplads, viser, hvor trængte magthaverne i virkeligheden er, og hvor nær studenter og arbejdere har ramt en af systemets livsnerver.

Studerne har krævet medbestemmelse, og ministeren påstår, at de har fået den. Men hvor er medbestemmelsen på en vigtig del af undervisningsområdet, nemlig budgetterne? Hvor er indflydelsen på stillingsbesættelserne, som jo determinerer undervisningen, og hvor er medbestemmelsen på forskningsområdet? Studenternes krav om medbestemmelse er blevet formuleret om af regering og professorer, og det er dette omformulerede krav, man nu påstår at opfylde.

Studenternes generelle krav om medbestemmelse er blevet til en vis indflydelse på egen studiesituation. En sådan fremgangsmåde kan man vist kalde for et groft forsøg på perspektivindsnævring. At ministeren så føjer spot til skade ved at tildele studenterne et medansvar under et system, hvor de ingen indflydelse har, det kan da vist kun betragtes som en morsomhed.

Vi kan ikke se, at studenternes krav om 50 pct. er tilbagevist på forsvarlig måde af

regeringen. Vi synes i vores parti, at det er et uhyre moderat krav. Vi har den opfattelse, at man burde gå videre og simpelt hen sige: ét hoved, én stemme, men ministeren holder sig altså på de fleste områder til sin tredjedelsrepræsentation.

I enhver anden sammenhæng end netop demokratiseringskravet er det jo sådan, at man finder det rimeligt, at 2 parter med forskellige interesser for at kunne forhandle og samarbejde har lige indflydelse og lige ret til at bestemme, hvornår deres livsvigtige interesser er trådt for nær.

VS må anbefale de studerende at være meget forsigtige ved anvendelsen af den foreslåede ret til medbestemmelse. Det eneste sted, hvor de studerende har opnået de ønskede 50 pct., er i studienævnet, men dette organ er jo begrænset af andre organer, hvor de studerende enten ingen indflydelse har eller også kun har ringe direkte indflydelse på afgørelserne. På den ene side skal afgørelserne træffes efter regler, der fastsættes af undervisningsministeren, og på den anden side skal konsistorium fastsætte de nærmere regler, hvorefter valg til studienævn skal foregå. Forslaget griber altså ind i de studerendes organisationsret og forsøger at tvinge dem til en organisationsform, der i betydelig grad vil svække deres muligheder for at gøre sig gældende i beslutningsprocessen. Valg af studenterrepræsentanter skal foregå indirekte, altså over de faglige studenterråd. Denne valgprocedure vil effektivt forhindre en koordination og samlet kraft i de studerendes politik, og det er jo en noget ejendommelig måde at opfordre til samarbejde på. Gad vide, hvad storbønder, husmænd og højfinans egentlig ville sige, hvis henholdsvis venstre, radikale og konservative kom her og ville bestemme, hvilken organisationsform disse grupper skulle have. Jeg tror nok, den kasse, hvoraf de 3 partier øser økonomisk støtte, ville blive klappet i aldelles omgående. Men man mener altså at kunne gøre det over for de universitetsstuderende. Jeg synes, det er umoralsk.

Forslaget er sammen med regeringens fremfærd over for de sociologistuderende i fjor et bevis på, at forslaget så langt fra at give de studerende medbestemmelse snarere tilstræber at forhindre deres konkrete oppositionelle — og derfor farlige — kritik i at